

[Thorvil Kristensen.]

og forsvarspolitik er og bør være en helhed.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 12.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Forhandlingen genoptoges.

Ole Bjørn Kraft: Sindene i Danmark er stærkt optaget af det spørgsmål, vi her behandler, og det er derfor sikkert rigtigt, at vi har fået denne særlige debat derom, uden at der dermed skal siges noget om, at det skal være en regel på denne måde at skille debatterne, måske tværtimod.

Som baggrund for vor stillingtagen til de spørgsmål, der skal afgøres på Atlantrådets møde i oktober, fremsatte udenrigsministeren først nogle betragtninger over den almindelige udenrigspolitiske situation og det stadium, hvorpå de stadig løbende meningsudvekslinger om Tysklands genforening befinder sig. Vi kan alle med udenrigsministeren glæde os over, at det er muligt at notere visse tegn på en noget fredeligere stemning i verden. Der er i øjeblikket ikke krig noget sted; alene det er en opmuntring, og det ville være det endnu mere, hvis det betød, at der også var fred, at stridsspørgsmålene var løst og varige fredelige tilstande med retfærdige og rimelige forhold for folkene var blevet tilvejebragt. Lad mig blot i denne forbindelse nævne tre steder på kloden: Østrig, der stadig venter på sin fredstraktat, Korea, hvor der kun er våbenstilstand, og de urolige forhold i Indokina. Vi kan altså ikke være helt trygge overfor fremtiden, og udenrigsministeren anlagde da også et realistisk syn på situationen. Der kan stadig ikke ses afgørende tegn på, at der er sket en væsentlig ændring i forholdet mellem øst og vest. Intet af de store stridsspørgsmål er løst; følelsen af, at en ændring til det værre kan indtræde med meget kort varsel, er

stadig tilstede, og nedrustningen har lange udsigter.

Det vil ikke være i overensstemmelse med virkeligheden at påstå, at mistilliden mellem den kommunistiske og den demokratiske verden ikke stadig består. Der er derfor ingen erfaring, intet tegn, der berettiger os til at slappe af i vor årvågenhed eller svække vort forsvarsberedskab. Vi har alle i levende erindring, hvorledes situationen var få år efter krigens afslutning, hvordan militær svaghed det ene eller det andet sted straks førte til angreb, således som det skete i Korea og Indokina. Intet ville være os alle mere velkomment end sikre tegn på, at en gentagelse heraf ikke længere var tænkelig, men sådanne tegn foreligger ikke, og derfor er det nødvendigt for Vesten at fastholde en sikkerhedspolitik.

Hvad nu spørgsmålet om genforeningen af Vesttyskland og Østtyskland angår, foreligger der heller ikke her faste holdpunkter for den antagelse, at en sådan genforening ville kunne gennemføres i en overskuelig fremtid på betingelser, som er acceptable for vestmagterne og for Vesttyskland selv. Det grundlæggende krav, som her må opfyldes, er afholdelse af virkelig frie valg i hele Tyskland. Herom er vist alle demokrater enige.

Der er således intet grundlag for at ændre den politik, som de vestlige demokratier har ført, siden de underskrev Atlantpagten i april 1949, heller ikke noget grundlag for at standse bestræbelserne for at konsolidere fællesforsvaret ved endeligt at gennemføre den så længe forberedte optagelse af Tyskland i det europæiske og atlantiske fællesskab. Der er også virkelig gode grunde til at tro, at Tysklands tilknytning til NATO i stedet for at svække mulighederne for en tysk genforening langt snarere kan styrke dem og langt snarere vil styrke vore muligheder for at få forhandlinger i gang med Sovjetunionen både om Tysklands genforening og om nedrustningen. Det er kun på grundlag af styrke, at Vesten har nogen mulighed for at få Østen i tale, og ved at vise stadig tålmod og forhandlingsvilje at få undersøgt mulighederne for det fredelige samliv mellem de forskellige systemer, som er en forudsætning for fredens bevarelse.

Det er, som det har været nævnt, ikke første gang, Danmark tager stilling til